

פרשת קרח

בגילגול קודם וכך את הנשמה הזו בכללותה דני על פי כל גילגוליה וגם שם ידונו את העקיבות והשלמות.

אם מסתכלים על המרגלים ויודעים שהם יכלו לראות ברוח הקודש את מה שעתיד להיות להם בארץ ישראל, אזי כל המרגלים למעט אלה משבט יהודה שמעון ולוי ובנימין מובן מדוע התנגדו לכניסה לארץ. שהרי עשרת השבטים משכנסו לארץ בתקופת השופטים היו הרבה זמן עווע"ז ושלטו בהם הגויים ואחת לכמה שנים הקים עליהם שופט שהושיעם לזמן קצר. ובתקופת המלכים תקופת שאול ודוד היתה תקופה קשה של מלחמות עם האויבים ורק בתקופת שלמה היתה הרווחה של 40 שנה איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו והיה בית המקדש וכו'. אך אח"כ מתקופת ירבעם בן נבט שנתפלה הממלכה הפכו ישראל לעווע"ז עד שהוגלו מן הארץ בתקופת אשור. אם כן עדיף לכאורה להשאר במדבר תחת השגחת ה'.

כך גם בענין קורח. קורח הוא גלגולו של קין. טעותו של קין כפי שהרחבתי בספרי פרי עץ ארמוני ח"א עמ' קפ"ד היה קושיות מן החלל הפנוי. כאשר סוברים שהקב"ה נמצא בכל מקום וממלא כל מקום יש קושי לבאר מדוע יש חילוק בין מקום למקום (למשל בין קדושת מקום המקדש לבין מבואות המטונפים) ובין זמן לזמן (למשל בין יום כיפור לט' באב) ובין נשמה לנשמה (כגון בין משה לקורח).

בספר לקוטי מוהר"ן הראשון בסימן סד עיין שם כל המאמר: והכלל, כי יש אפיקורסיות וחקירות הנמשכות מהחלל הפנוי אשר על זה נאמר, "כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים", ואסור להיכנס לחקירות וקושיות אלו כי אי אפשר למצוא עליהם תירוץ עכשיו בעולם הזה בשום אופן, כי הם נמשכין מבחינת החלל הפנוי אשר משם צימצם ופינה אלהותו כביכול כדי שיהיה מקום לבריאה, כי בלא זה הצמצום של החלל הפנוי היה הכל אין סוף ולא היה מקום לבריאה. ועל - כן אלו הקושיות והחקירות הנמשכין משם אי אפשר למצוא שם אלהותו יתברך, דהיינו למצוא עליהם תירוץ ושכל לישיבם, כי אם היה באפשרות למצוא עליהם תירוץ היה חוזר הכל לאין סוף ולא היה מקום לבריאה כלל (פירוש הדבר שהיו מוצאים אלוהות במקום שהקב"ה סילק אלוהותו משם, והוא שם רק בבחינת רשימו דהיינו העלם) על - כן אי אפשר לישיב עם השכל אלו הקושיות בשום אופן, כי הם נמשכין מהחלל הפנוי אשר משם צמצם ופינה חכמתו ואלהותו יתברך כי כל הבריאה היתה בחכמה, אבל בחלל הפנוי שם פינה כביכול חכמתו. כדי שיהיה מקום להבריאה כנ"ל.

הקדמה לפרשה מאת: הרב משה ארמוני שליט"א

מה קרה לקורח שהיה מכובד ועשיר שבא לחלוק על משה רבינו? הרבה תשובות נתנו חז"ל לענין זה, אבל רש"י שהוא מפרש (לכאורה) על דרך הפשט נתן תשובה (עפ"י המדרש) המייחסת לקורח ראייה רוחנית ארוכת טווח שהטעתה אותו וז"ל: (במדבר טז, ז) מה ראה קורח לשטות זה עינו הטעתו ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט וכ"ד משמרות עומדות לבני בניו כולם מתנבאים ברוח הקודש שנא' (ד"ה כח) כל אלה בנים להימן אמר אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום לכך נשתתף לבוא לאותה חזקה ששמע מפי משה שכולם אובדים ואחד נמלט. אשר יבחר ה' הוא הקדוש טעה ותלה בעצמו ולא ראה יפה לפי שבניו עשו תשובה ומשה היה רואה.

דהיינו מעבר למחלוקות הפשוטות של מעמד כבוד שררה ושליטה, יש פה הבדלי ראייה רוחנית ולכאורה ראייתו של קורח היתה אמיתית ונכונה אך המסקנות ממנה היו לא נכונות דבר שגרם אסון להרבה משפחות וכמעט חורבן העולם כמו שמביא הזוהר הקדוש (ח"א יז) שמחלוקת קורח לא היתה לשם שמים ולא חש ליקר העליון והכחיש מעשה בראשית. והיה מוכרח משה לטפל בו במידת הדין כי היה פוגם בכל אמונת התורה ואמונת חכמים.

במאמר הקודם ראינו שגם אחי יוסף טעו בראייתם שדנו את יוסף על חטאי ירבעם בן נבט שעתיד לצאת מהם, והוא לא דן אותם על חטא המרגלים מכיון שראה שלפני שאמרו דיבה על הארץ פרחו נשמות האחים מן המרגלים.

השלמות של האדם תלויה מאד במידת העקיבות שלו פירוש הדברים שאם לדוגמא רב ידרוש על דבר מסוים ולא יתנהג בהתאם יגידו לו רבי נאה דרשת נאה תקיים. כך גם בפרט כל אדם לפני מותו מראים לו את כל חייו כמו בסרט ורואה את כל מאורעותיו האם הם הולכים בעקיבות ובשלמות או שפעם פועל בדרך אחת ופעם בדרך הפוכה ובודאי יענש על כך מכיון שאם יוכל לתרץ בבית דין העליון דרך אחת לא יוכל לתרץ את השניה. וכמו שדורשים מאדם פרטי כך דורשים גם מהגילגולים שלו, שכל תורת הגילגולים בנויה על הרעיון שאדם בא לתקן את מה שלא הספיק לתקן בגלגול קודם או את מה שקלקל

למשה ואהרן הם הקופת שרצים שלו. ולא ידע כי הוא בעצמו יהיה הקופת שרצים של שמואל הנביא שיצא מזרעו.

כי עין הרע של קרח הבחינה והכירה את העין טובה של שמואל הנביא שנולד לשבעה חודשים, כמו שאר הצדיקים הנולדים לשבעה חדשים **מקוטעים** (נדה לח:), כי הם נולדים בבחינת שבעה תיקונים בהנהגת הרחמים, שנולדים בידיעות **מקוטעות** מקוצר המשגי ועומק המושג, ואלו הן: ג"ט קר"ע פ"ח, ואלו הן: גולגלתא, טלא דבדולחא, קרומא דאוריא, רעוא דרעוין, עמר נקא, פקחא דלא נאים, חוטמא. ולא כשאר הנולדים לתשעה חדשים **שלמים** (נדה לח:), בסוד ו' קצוות דזעיר אנפין עם ג' מוחין, בהנהגת המשפט **השלם**, ואלו הן: חכמה, בינה, דעת, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד.

והנה **קר"ח** ראשי תיבות: קרח (גלגול) קין - רצח - חלק. כי קרח רצח את עדת השרופים באש הקטורת, ואת עדת הבלועים באדמה (סנהדרין קי.), וגם חלק על משה רבנו ואהרן הכהן. לפי **שראה** קרח שכל הכבוד הזה עומד ממנו, וכן שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, שנאמר (תהלים צט, ו): "משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקוראי שמו", אמר קרח: האם אפשר שאנו אבודים? ובא וחלק על משה! **ראה ולא ראה יפה**, ולא היה יודע שבניו עושים תשובה, ועומדים מהם (ילקו"ש דה"א פכ"ה רמז תתרי"פ). ואון בן **פלת** היה **תפל** לאשתו ונפלט בזכותה.

קישור פרשת ציצית בסוף פרשת שלח לפרשת קרח

כי קרח ועדתו לעגו למשה רבנו על אודות חוטי הציצית, והלבישם טליתות שכולן תכלת, באו ועמדו לפני משה, אמרו לו: טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה? אמר להם: חייבת! התחילו לשחק עליו: אפשר טלית של מין אחר, חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה (רש"י)?!

והנה רש"י בא לפרש על דרך הפשט דברי קורח המוזכרים במדרש (במדב"ר יח, ג) שאין צורך בהנהגתו של משה רבנו, וכמו טלית שכולה תכלת שאינה צריכה ציצית, ובית מלא ספרים אינו טעון מזוזה, כך אין צורך בהנהגתו של משה רבנו.

ויש מפרשים על דרך הדרש שבכוונה הזכיר קורח את המזוזה ואת התכלת, כיון שהוא חלק על מנהיגותם של משה ואהרן, והנה עניין בית מלא ספרי תורה- רומז למשה רבנו שהוא בחינת ספר תורה. ואילו עניין התכלת רומז אל אהרן הכהן שהיה לובש בגדי תכלת. ועל שניהם אמר שאין צורך לא במזוזה ולא בתכלת, לומר שאין צורך במנהיגותם של משה ואהרן. והנה ראשי תיבות

ומזה ניתן להבין מה בעצם רצה קורח שהיה כאמור לגלגל קין וכמו שכתוב במדרש: מה עשה כינס מאתים וחמישים ראשי סנהדראות רובן משבט ראובן, מה עשה הלבישן כולן טליתות של תכלת, וזהו שאמרו ויקח קרח מה לקח לקח טליתו ובא אצל משה, וכן כולן, אמרו לו טלית שכולה תכלת חייבת בציצית, אמר להן חייבת, התחילו לשחק עליו אמרו אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, טלית שכולה תכלת לא כל שכן. בית מלא ספרים מה הוא שיהא פטור מן המזוזה, אמר להן חייב, אמרו לו התורה כולה מאתים ושבעים וחמש פרשיות וכולן אין פוטרות את הבית, ושתי פרשיות שבמזוזה פוטרת את הבית, דברים אלו לא נצטוית עליהם ומלבד אתה בודאם. וקרח מרוב חכמתו שאל שאלות אלו והיו מעין המחלוקת. עכ"ל.

והענין הוא בית מלא ספרים וטלית שכולה תכלת פירוש הקב"ה ממלא כל עלמין, ועל כן "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'".

"ישא מדברותיך"

ערך וכתב:

הרב ישראל שלום אליהו ברדא שליט"א

קרח נקרא על שם מעשיו

קרח רקח מחלוקת, וחקר על ההנהגה העליונה, ושבר את הקרח שיצא מהנהגת בטן אימא עילאה, בבחינת מבטן מ"י (ני' שערי בינה) יצא הקרח (איוב לח, כט), וסופו שיצא קירח מכאן ומכאן (ראה ב"ק ס: משל מעניין על זה), ורחק מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, כי ראה שיצא ממנו מלכות, והיא באמת רחוקה ממנו עד שמואל הנביא כידוע (כלי יקר ומהרש"א סנהדרין קח. בשם חז"ל, ובן יהוידע ברכות לא: בשם האר"י ז"ל בשער הגלגולים), וקרח היה בבחינת קָשַׁע יְרָאָה וְכַעַס, שְׁנֵי יַחַד וְנִמְס, תְּאַנֶּת קָשַׁעִים תְּאַבֵּד (תהלים קיב, י), בְּחִנְפֵי לַעֲגִי קְעוּג (כי קרח החניף לעדתו, ולעג למשה ואהרן) חֶרֶק עָלַי שְׁנֵימוֹ (שם לה, טז), אִפּוֹ טָרַף וַיִּשְׁטְמֵנִי חֶרֶק עָלַי בְּשֵׁנָיִם צָרִי וְלָטוֹשׁ עֵינָיו לִי (איוב טז, ט), כי עֵינֵנו של קורח הטעתה אותו (רש"י), כי ראה בטעות מלכות ממנו, והתקיים רק בזרעו, ולכן אמר שמואל הנביא על עצמו: "אנכי הוואה" (שמואל א' פרק ט' פסוק י"ט), כי האדם יראה לעיניי וה' יראה ללבב (ש"א טז, ז). והנה אמרו חז"ל (יומא כב:): אין מעמידים פרנס על הציבור, אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו, שאם תזוז דעתו עליו, אומרים לו: "חזור לאחוריך. ועל זה חשב קרח בסכלותו, כי קירבתו

(הקדמות ושערים, שער ז' פרק ו'), ובספר "שערי הלשם" (חלק א' סימן ז' פרק א' מצות הייחוד). עיין שם.

והנה קרח זלזל ופקפק "על מזוזות ביתך ובשעריך" (דברים ו, ט), ונענש בעונש מוות, כי **מזוזות** אותיות זז - **מות** (תיקו"ז כה. סו.), וכיון שהסיר קרח את **המזוזות** ממנו, לא זז **מוות** ממנו.

ויקח קורח, על מה חלק ומה לקח?

אם נסתכל בהיסטוריה התנכ"ית מיד נראה שהיא רצופה מחלוקות ומלחמות, ומחלוקת כשמה כן היא, **לוקחת** איבר מן הבשר החי, אדם הראשון היה שלם בגופו זכר ונקבה משני צדדים, **ויקח** אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה, ואחר כך **חלק** עליו הנחש **ולקח** לו את אשתו והטיל בה זוהמה, כי אין שלום בעצמיו מפני חטאתו. אחר כך קין **חלק** על הבל **ולקח** לו את חיי, אחר כך חם **חלק** על נח אביו **ולקח** ממנו את כוחו וכבודו וסירסו. אחר כך נמרוד **חלק** על אברהם **ולקח** אותו לכבשן האש וניצל בנס, ומתו שניהם ביום אחד, כי מעז יצא מתוק, שהרי עשו נכד אברהם **חלק** על נמרוד **ולקח** לו את בגדי החמודות ביום אבלו של אברהם אבינו שהרי יעקב היה מבשל נזיד עדשים לסעודת הבראה ליצחק אביו. אחר כך ישמעאל **חלק** על יצחק ורצה לקחת את חיי עד שהצילה אותו שרה אמנו, וגירשה את האמה ואת בנה. אחר כך **חלק** עשו על יעקב אבינו **ולקח** לו את הבכורה, ולבן **חלק** על יעקב **ולקח** לו את בנותיו, ואז מגיע הרגע המכריע:

ויאבק איש עמו עד עלות השחר

כתוב בפרשת וישלח (בראשית לב, כג-לב): וַיִּקַּם בְּלִילָהּ הוּא וַיִּקַּח אֶת שְׂתֵי נָשָׁיו וְאֶת שְׂתֵי שְׂפָחֹתָיו וְאֶת אֶחָד עֶשֶׂר לְדָדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֵּק: וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבְרֶם אֶת הַנַּחַל וַיַּעֲבֹר אֶת אֲשֶׁר לוֹ: וַיִּנְתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלֹת הַשָּׁחַר: וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיַּגַּע בְּכַף יָרְכוֹ וַתִּקַּע בּוֹ יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבָקוֹ עִמּוֹ: וַיֵּאמֶר שְׁלַחְנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֵּאמֶר לֹא אֲשַׁלַּחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתֵּנִי: וַיִּזְרַח לוֹ הַשָּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צָלַע עַל יָרְכוֹ:

כי שרו של עשו סמא"ל שנקרא איש נאבק עם יעקב אבינו במעבר יב"ק (יחוד ברכה קדושה) על שנשא שתי אחיות באיסור תורה (ראה פסחים ק"ט), עד עלות השחר, וזרח לו השמש ויעקב צולע על ירכו, כי ידו אוחזת בעקב עשו, ועכשיו תקע כף ירכו מידה כנגד מידה!

מ'זוזה-ת'כלת הוא: "מת", ונרמז בדבריו עונש מוות שבא עליו ועל חבריו, ואע"פ שלא ראה עונשו, מזלו ראה (מגילה ג.).

סוד טלית שכולה תכלת על דרך הספירות

בספר מגיד מישרים (פי' קורח) אומר המלאך המגיד למרן רבי יוסף קארו כי זה סוד טלית שכולה תכלת, ובית מלא ספרים, לומר שקורח ביקש לקצץ בנטיעות בשתי אופנים, אחד שרצה לומר כיון שהנהגת העולם היא על ידי השכינה בספירת המלכות, לא צריך לייחד אותה בספירות שהם למעלה ממנה, וזה היה החטא של דור אנוש ודור הפלגה במגדל בבל, וחטא פרעה שאמר לא ידעתי את הוי"ה, וחטא ירבעם בן נבט בעגלי הזהב. וזהו שאמר קורח: "טלית שכולה תכלת", כי מלכות רומז לתכלת, ורצה לומר שכל הנהגתו וכוונתו לא היה אלא במלכות. ואמר לו משה רבנו שאינו כך, אלא טלית לבנה ושבעה חוטים לבנים רומזים לשבע ספירות שעליה (תבונה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד), ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך (מגילת אסתר ב, ט. וראה בתחילת סיפורי מעשיות למהר"ן מברסלב מעשה א' מבת המלך ושבעה בנים ובת אחת), וחוט אחד של תכלת רומזת למלכות (וראה מנחות מג: גדול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת. וראה זוהר בהעלותך קנ. משיכיר בין תכלת ללבן שיוודעו הגוונים, שהרי אז נקרא בק"ר).

סוד בית מלא ספרים על דרך הספירות

וחזר קורח ושאל את משה רבנו: בית מלא ספרים לא יצטרך מזוזה!! קרח בא לרמוז שאם העיקר הם הספירות שעל המלכות, אז לא צריך לכוון בה בסוד מזוזה, ולא יצטרך לכוון אלא רק לספירות שיש עליה בלבד, שהם בית מלא ספרים (ספירות), בלי מזוזה (מלכות). ואם כן מדוע צריך גם ספרים וגם מזוזה? מספיק ספרים או מזוזה! וכוונת קורח לומר שאין צורך לייחד את המלכות עם הספירות העליונות.

ואמר לו משה רבנו: שגם זה נקרא קציצה בנטיעות, כי צריך לייחד את כל הספירות עם המלכות, ואת המלכות עם כל הספירות. כמו שכתוב בתיקוני הזהר הקדוש (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"ב) וזו לשונו: כל מי שנוטל תשע ספירות (כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד) בלי מלכות, הוא כופר בעיקר. וזה היה בעיקר חטא הפילוסופים היוונים שטענו שאין השגחה ושכינה בתחתונים, כי הקב"ה כביכול גדול מדאי בשביל להשגיח על העולם הזה. ואדרבה ההיפך הוא הנכון, ובמקום שאתה מוצא גדלות ה' שם אתה מוצא ענוותנותו. וראה מה שכתב בזה בספר הקדוש "לשם שבו ואחלמה"

"ותקע כף ירך יעקב", במעבר יבק עד עלות השחר,

רומזו על מחלוקת קורח ועדתו חמישיים ומאתיים נשיאי עדה!

כתוב בפרשתנו (במדבר טז א-ז): וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קֵהָת בֶּן לֵוִי וְדָתָן וְאָבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוּן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמִישִׁים וּמְאֵתָיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שָׁם: וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֵם כִּי כָל הָעֵדָה כָּל־מִשְׁפַּחַת קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם הִנֵּה וּמִדּוֹעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קֵהָל יְהוָה: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל פָּנָיו: וַיִּדְבֹר אֶל קֹרַח וְאֶל כָּל עֵדְתוֹ לֵאמֹר בִּקְרֹךְ יְהוָה אֵת אֲשֶׁר לֹו וְאֵת הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו: זֹאת עֲשׂוּ לָכֵם מַחְתּוֹת קֹרַח וְכָל עֵדְתוֹ: וְהִנֵּה בְּהֶן אֵשׁ וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קִטְרֶת לִפְנֵי יְהוָה מִחֶר וְהָיָה הָאֵשׁ אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקְּדוֹשׁ רַב לָכֵם בְּנֵי לֵוִי:

וכמה שאלות מתעוררות בפרשתנו?

למה התורה מציינת דווקא את בני ראובן עם קורח, והרי הלכו איתו עוד מאתיים חמישים נשיאים משאר השבטים?

למה קמו לפני משה דווקא מספר חמישים ומאתיים נשיאי עדה?

למה אמרו למשה ואהרן: "רב" לכם, ומשה רבנו השיב להם: "רב" לכם?

למה משה רבנו נופל על פניו?

למה משה רבנו אומר להם לחכות עד הבוקר דווקא?

תשובה אחת לכל השאלות: "קרח בן יצהר", ראשי

תיבות: **יבק** (ראשי תיבות נוטריקון: יחוד ברכה קדושה, כי הוא ייחוד שם הוי"ה מצד החסד, ושם אלהיים מצד הדין, כזה: **יאהלוהיים**, העולה בגימטריא **יבק**, היוצא מראי תיבות הפסוק: "וי יענונו ביום קראנו. שהוא ייחוד הדעת מצד הרחמים תפארת יעקב, ודעת משה רבנו, המכריע בין חסדים וגבורות), וזה סוד **מש"ה** כנגד **יב"ק**, כי משה כנגד קדושה, שת כנגד ברכה, הבל כנגד יחוד (כמבואר בספר עץ חיים שער הכללים, ופירוש מהרח"ו לספר יצירה בכמה מקומות, ופרי עץ ארמוני פ' וירא עמי קפ"ח), לרמוז על **מאבק יבק** עם יעקב אבינו, ומאתיים חמישים איש של עדת קרח שחלק על הנהגת **יבק** בדעת **משה** רבנו, רומזים על תקיעת **כף ירך יעקב**, בגימטריא **נ"ר** אנשים עם קורח, שהוא ושמואל נכדו גלגולי קין, ככתוב: **וְנָרְ אֱלֹהִים טָרָם יִכְבֶּה וְשִׁמּוֹאֵל שִׁכָּב** (ש"א ג, ג). וגם משה נופל על פניו, כדרך אדם שנתקע כף ירכו ונופל ושוב, ומשה בסוד הדעת הפנימי כנגד יעקב אבינו בסוד התפארת החיצון.

התעוררות על לימוד התורה

שהיא חיי עולם וקיום האומה בארצנו

ועל זה רומזים הפסוקים: **מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקֶּרַח** (איוב לח, כט), מחלוקת קרח וכל עדתו **נ"ר** אנשים יצאו מחדרי **בטן**, ככתוב: **נָר** יְהוָה נִשְׁמַת אֲדָם חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי **בְּטָן** (משלי כ, כז). ולכן אומר להם משה רבנו לחכות עד **הבוקר**, בסוד **יבק**: "שלחני כי עלה **השחר**, ו**יזרח לו השמש** והוא צולע על ירכו", כי רק אז נתרפאה צליעתו בתומכי התורה של יששכר וזבולון בצבעי דגליהם לבן ותכלת, וכן אמרו חז"ל (ראה ברכות ו. והפלאה על כתובות ב. אות כז, ובן יהודע ב"ב טז. בד"ה ואתא שטן ונשקיה אכרעיה) כי המזיקים הם אלה שמעייפים ברכי תלמידי חכמים בפרנסתם, ובגללם בגדיהם בלויים, ואינם מעמידים אותם על רגליהם, כי "עץ חיים היא למחזיקים בה, ותומכיה מאושר" (משלי ג, יח), וזה סוד (איוב יב, ה): **לִפְיֹד בּוֹז** לְעֵשְׂתוֹת שֶׁאֵנָּן נִכּוֹן לְמוֹעֲדֵי רָגְלִי: וזה סוד מאימתי קוראים את שמע בשחרית לקבל עול מלכות שמים שלימה? מזמן שיכיר בין צבעי תכלת ללבן של כנפות הציצית על הירכיים, וידע משה רבנו כי רק בוקר מצד שליטת החסד תתבטל מחלוקת קרח ועדתו, וזה שאמר: **בקר וידע ה'**, כי היא דעת החסדים והבחנת הגוונים כל אחד בתחומו, כהנים מצבע לבן והחסד לחוד, ולויים מצבע התכלת והדין לחוד.

וראה בדברי הזוהר הקדוש (פ' בהעלותך קנ.) משיכיר בציצית בין תכלת ללבן, שיוודעו הגוונים, שהרי אז נקרא **בק"ר**, והלובן בא לעולם, והתכלת נעבר, ועל זה כל קרבות המלך וכל כלי זיין המלך נמנו בידיה. עיין שם בדברי הזוהר ותראה כי שבט זבולון ממונה על הפרנסה ומלחמות הצבא, ושבט יששכר עוסק בתורה, שברכת התורה היא ברכת הכל, "כי יש-שכר לפעולתך" בעסק התורה הקדושה, ורק אז יתקיים בנו: "ושבו בנים לגבולם" - "והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם". ולכן צבע מדי צה"ל ירוקים בזיווג ואיחוד צבעי תכלת ולבן כנ"ל. כי מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה (מכות י.). כמו שאומר דוד המלך (תהלים קכב, ב): "עומדות היו רגלינו בשערי ירושלים", אימתי עומדות היו רגלנו במלחמות? כשעוסקים בתורה בשערי ירושלים! ומי גרם ליואב שר הצבא לנצח במלחמות? זכות דוד המלך שעסק בתורה מחצות לילה ואילך! וגם עומדות היו רגלינו בתי דינים כשרים שיושבים בשערי ירושלים (תוספתא סוטה פ"א ה"ז), ולא בג"ץ על פי משפטי הגויים, כי "ציון" במשפט תפדה (ישעיה א, כז), כי אוהב ה' שערי ציון המצויינים בהלכה (ברכות ח.), ולא על ידי "ציונים" הרוצים לחקות את הגויים.

וכן אמר ירמיה נביאנו (ירמיה לא, לב-לג): **כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים**

מצפצף בבתי כנסיות ובתי מדרשות, והידים ידי עשו (מדרש רבה איכה הקדמה פ"ב). וראה בזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פ' נשא-בהעלותך) דיבורים מבהילים על אחרית הימים ושלטון ערב רב אשר יבדלו מתוך עדת ישראל לנצח יותר מקרח ועדתו, כי כבר לא יהיה להם זכות קיום שמפרנסים תלמידי חכמים, להבדיל בין קודש לחול, והקב"ה יפרנסנו, "נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה" (תהלים לו, כה), פסוק זה שר העולם אמר אותו (יבמות טז: וראה תוס' חולין ס. בד"ה פסוק זה).

רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אַמְנִיּוֹת שְׂבָעוֹלָם וְאֵינִי מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי אֶלְא תוֹרָה, שְׂאָדָם אוֹכֵל מִשְׁכָּרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קִזְמָת לְעוֹלָם הַבָּא. וְשָׂאָר כָּל אַמְנִיּוֹת אֵינָן כֵּן. כְּשֶׂאָדָם בָּא לִידֵי חֲלִי אוֹ לִידֵי זָקְנָה אוֹ לִידֵי יְסוּרֵין וְאֵינוֹ יָכוֹל לְעִסוֹק בְּמִלְאכְתּוֹ, הֲרֵי הוּא מֵת בְּרַעַב. אֲבָל הַתּוֹרָה אֵינָה כֵּן, אֶלְא מְשַׁמְרָתוֹ מְכַל רַע בְּנַעֲרוֹתָיו וְנוֹתֶנֶת לוֹ אַחֲרִית וְתִקְוָה בְּזַקְנוֹתָיו. בְּנַעֲרוֹתָיו מְהוּ אוֹמְרֵי (ישעיה מ): קִנְיֵי ה' יִחְלִיפוּ כֶּחַ. בְּזַקְנוֹתָיו מְהוּ אוֹמְרֵי (תהלים צב): עוֹד וְנוֹבֹן בְּשִׁיבָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּאַבְרָהָם אֲבִינוֹ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, (בראשית כד): וְאַבְרָהָם זָקֵן, וְה' בִּרְכָה אֶת אַבְרָהָם בְּכָל מְצִינּוֹ שֶׁעָשָׂה אַבְרָהָם אֲבִינוֹ אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה עַד שֶׁלֹּא נִתְּנָה, שְׂנֵאָמֵר (שם, כ"ו): עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקִלִּי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצֹּוֹתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרָתִי (משנה קידושין פ"ד מ"ד, ותוספתא שם פ"ה מ"ד, ומסכת סופרים פט"ז מ"א, ובבלי קידושין פב: וירושלמי קידושין מח:).

רבי שמעון בן עקשניא אומר: זקני עם הארץ, כל זמן שמזקנינים, דעתן מטורפת עליהן, שְׂנֵאָמֵר (איוב יב): מְסִיר שִׁפָּה לְנַאֲמָנִים וְטַעַם זִקְנִים יִקַּח. אֲבָל זִקְנֵי תוֹרָה אֵינָן כֵּן, אֶלְא כָּל זְמַן שְׂמִזְקִינִים, דְּעִתָּן מְתִישְׁבֶת עֲלֵיהֶן, שְׂנֵאָמֵר (שם): בִּישִׁישִׁים חֲכָמָה וְאֵרְכָךְ לְמִים תְּבוּנָה (משנה מסכת קינים פ"ג מ"ו).

רבי חנניא בן עקשניא אומר: רצה הקדוש ברוך הוא לזפות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שְׂנֵאָמֵר (ישעיה מב): יִי חֲפָץ לְמַעַן צְדָקוֹ יַגְדִּיל תוֹרָה וַיִּאָדִיר (משנה מסכת מכות פ"ג מט"ז).

לו עמי שומע לי ישראל בדרכי יהלכו וגוי (תהלים פא, יד), ואתה דע לך ואם בינה שמעה זאת, לו חכמו עמנו ישכילו זאת בדורנו, יבינו לאחריתנו.

הוֹי זָנָב לְאֶרְצוֹת, וְאֵל תְּהִי רֹאשׁ לְשׁוּעָלִים!

שנאמר בספר שופטים (טו, ד-ה) וַיִּלְכֵּד שְׂמִשׁוֹן וַיִּלְכֵּד שְׁלֹשׁ מְאוֹת שׁוּעָלִים וַיִּקַּח לְפָדִים וַיִּפְּן זָנָב אֶל זָנָב וַיִּשֶׁם לְפִיד אֶחָד בֵּין שְׁנֵי הַזָּנָבוֹת בְּתוֹךְ: וַיִּבְעַר אֵשׁ בְּלִפְדֵי־דִים וַיִּשְׁלַח בְּקִמּוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְעַר מִגְדִּישׁ וְעַד קָמָה וְעַד כְּרָם זֵית: ואחריו יאיר נתיב, אחוזת מרעהו חבר הוא לאיש משחית: ירבעם בן נבט בדרכים נפתלים.

ההם נאם יהוה נתתי את תורתך בקרבם ועל לבם אֶכְתְּבֶנָה וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהִמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם: וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רַעְהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דַּעוּ אֶת יְהוָה כִּי כוֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם נָאֵם יְהוָה כִּי אֶסְלַח לְעוֹנֵם וְלִחְטָאתֵם לֹא אֶזְכֹּר עוֹד:

וכל זמן שעוסקים בתורה יהיו בטוחים מן הגזרות, שנאמר (ישעיה ח, כג): "כי לא מועף לאשר מוצק לה", אין נמסר עם עייף בתורה ביד מי שמציק לו (סנהדרין צד:). וכן הוא אומר (ישעיה י, כז): "וחבל עול מפני שמן", חובל עולו של סנחריב, מפני שמנו של חזקיה וסיעתו שעסקו בתורה (סנהדרין צב:). וישראל נבראו בזכות התורה (מדרש רבה קהלת פ"א פ"ט), עם זיכוי הרבים להקהיל קהילות ללמד תורה ברבים עד השראת רוח הקודש (מדרש רבה שיר השירים פ"א פ"ח ופ"ט, ותדבאר פ"א), כי "לומדי התורה" הם: "שומרי העיר", כי על מה אבדה הארץ? "על עוזבם את תורתם" (ירמיה ט, יב), כי ויתר הקב"ה לישראל בזמן חורבן בית המקדש על עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות גדמים, ולא ויתר על מאסם בתורה (ירושלמי חגיגה ו. פ"א ה"ז, ומדרש רבה איכה הקדמה פ"ב ועוד).

אמר רבי יהושע בן לוי: בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ואומרת: "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה!"

אמר רבי שמואל בן אמי: אימתי המלכות גוזרת גזרה, וגזירתה מצלחת? בשעה שישראל משליכים דברי תורה לארץ, ככתוב (דניאל ה'): "יוצבא תנתן על התמיד בפשע", אין צבא אלא מלכיות, שנאמר (ישעיה כ"ד): "יפקוד ה' על צבא המרום במרום" וגוי, "התמיד", אלו ישראל, ככתוב (יהושע א'): "והגית בו יומם ולילה", "בפשע", בפשעה של תורה. כל זמן שישראל משליכים דברי תורה לארץ, המלכות היא גוזרת ומצלחת, שנאמר (דניאל ח'): "ותשלך אמת ארצה" וגוי, ואין אמת אלא תורה, שנאמר (משלי כ"ג): "אמת קנה ואל תמכור", אם השלכת דברי תורה לארץ, מיד הצליחה המלכות, ככתוב (דניאל ח'): "ועשתה והצליחה" [עד שתכלה מלכות הזולה מישראל (סנהדרין צח. וע"ש פרש"י)].

אמר רבי יהודה בן פזי על הפסוק (הושע ח'): "זנח ישראל טוב" וגוי, ואין טוב אלא תורה, שנאמר (משלי ד'): "כי לקח טוב נתתי לכם" וגוי.

אמר רבי אבא בן כהנא: לא עמדו פילוסופים לאומות העולם כבלעם בן בעור וכאבנימוס הגרדי, אמרו להם: יכולים אנו להזדווג לאומה זו? אמרו להם: לכו וחזרו על בתי כנסיות שלהם, אם התינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להם. ואם לאו, אתם יכולים להם. שכן הבטיחם אביהם ואמר להם (בראשית כ"ז): "הקול קול יעקב והידים ידי עשוי", כל זמן שקולו של יעקב בבתי כנסיות ובתי מדרשות, אין הידים ידי עשו. וכל זמן שאין קולו

וכן הוא אומר (שיר השירים ב, יד-טו): יִזְנֶתִי בְּחִנּוּי הַסֵּלַע בְּסִתֵּר הַמַּדְרֵגָה הַרְאִינִי אֶת מַרְאֵיךְ הַשְּׂמִיעִינִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ עֲרֵב וּמַרְאֵיךָ נְאוּהָ: אֶחְזוּ לָנוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קִטְנִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ סְמִדֵּר:

וכן הוא אומר (איכה ה, ח. יד-יח): עֲבָדִים מְשֻׁלוּ בְּנו פֶרֶק אֵין מִיָּדָם: זְקִנִים מְשַׁעַר שְׁבֵתוֹ בְּחוּרִים מְנַגְיִנְתָּם: שְׁבֵת מְשׁוּשׁ לְבָנוּ נְהַפֵּךְ לְאֶבֶל מְחַלְנוּ: נִפְלָה עֲטָרַת רֵאשֵׁנוּ אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטֵאנוּ: עַל זֶה הִזָּה דְּנָה לְבָנוּ עַל אֵלֶּה חֲשָׁכוּ עֵינֵינוּ: עַל הַר צִיּוֹן שְׁשִׁמָּם שׁוֹעֲלִים הִלְכוּ בוֹ: ועליהם נאמר (תהלים סג, יא): נִגְיָהוּ עַל יְדֵי חֶרֶב מִנֵּת שְׁעָלִים יְהִיוּ.

וכן הוא אומר (קהלת י, ד-ח): אִם רוּחַ הַמּוֹשֵׁל תַעֲלֶה עֲלֶיךָ מְקוֹמְךָ אֵל תִּנַּח כִּי מִרְפָּא יִנִּיחַ חֲטָאִים גְּדוֹלִים: יֵשׁ רָעָה רְאִיתִי תַחַת הַשָּׁמֶשׁ כְּשֶׁנִּגְהָ שְׁלִיטָא מְלַפְנֵי הַשְּׁלִיט: נִתַּן הַסֵּכֶל בְּמַרְוֹמִים רַבִּים וְעֲשִׂירִים בְּשֹׁפֵל יֵשְׁבוּ: רְאִיתִי עֲבָדִים עַל סוּסִים וְשָׂרִים הִלְכִים כְּעֲבָדִים עַל הָאָרֶץ: חֲפֵר גּוֹמֵץ בוֹ יְפוֹל וּפְרָץ גְּדָר שְׁכָנוּ נַחֵשׁ: במהרה בימינו אמן ואמן.

חזרה למחלוקת קרח ועדתו

והנה מאתיים חמישים אנשים עם קורח ודתן ואבירם הם נג"ר אנשים, על שם הכתוב (משלי טז, כח): וּנְרַגְן מִפְרִיד אֶלּוֹף, שֶׁהִפְרִידוּ נַגְ"ר אֲנָשִׁים אֶת יְיָ שְׁעָרֵי בֵינָה מִדַּעְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בַסּוּד יַחּוּד בְּרַכָּה קְדוּשָׁה, וְעַל זֶה רִמְזָה הַתּוֹרָה בַסּוּף הַפְּרָשָׁה (במדבר יח, ל): וְאַמְרַתְּ אֶלֶּהֶם בְּהִרְמִימְכֶם אֶת חֲלָבוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשָׁב לְלוֹיִם כְּתִבּוּאָת גֵּרֹן (נגר אנשי עדת קורח), וְכִתְבּוּאָת יָקֵב (מאבק יבק).

וזה היה בחינת אבלו של יעקב אבינו על מחלוקת קרח ועדתו: וְנִבְאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד (בראשית נ, י), וזה שאמר עליהם יעקב אבינו (בראשית מט, ו): בְּסֻדָּם אֵל תִּבְאֵ נַפְשִׁי בְקִהְלָם אֵל תִּחַד כְּבִדִּי כִּי בְאַפִּים הָרְגוּ אִישׁ, בבחינת: ויאבק איש עמו, בבחינת קורח שהוא גלגול קין הנקרא איש, ככתוב (בראשית ד, א): קִין וְתֵאמֶר קָנִיתִי אִישׁ. וזה סוד משה רבנו גלגול הבל: וְנִרְאָ כִּי אֵין אִישׁ (שמות ב, יב). כי משה רבנו לא היה צד במחלוקת, בבחינת וירא כי אין איש, כי ביטל את האישיות הפרטית העצמית האגואיסטית שלו לגמרי, ולכן נקראת: "מחלוקת קורח ועדתו", ולא נזכר משה רבנו במחלוקת כלל ועיקר.

ולכן אמרו למשה ואהרן: "רב לכם", ומשה רבנו השיב להם: "רב לכם", אותיות: קרית מלך רב, שנלחם קרח על מלך רב בלי כתר לראשו, כי עשו הרשע היה בסוד רב אריך של הקליפה, מלכות בלי כתר, מצד הגאווה והשכחה, על ידי ריב המחלוקת, ונטל המלכות לעצמו בכוח, ולכן אמר ליעקב אבינו (בראשית לג, ט): וַיֵּאמֶר עֲשׂוּ יֵשׁ לִי רֵב אַחִי, ויעקב ענהו: "יש לי כל", כי כל בגימטריא נ' שערי בינה של משה, ובחינת כל היא יסוד יוסף הצדיק, שמלכו שניהם על ישראל מצד הקדושה. אבל עשו בפגישתו

עם יעקב נשק לו- "וישקהו"- מנוקד על התיבה הזאת בתורה, על שם שהכניס בו רוח רשע בשפתיו, בבחינת נעדרות נשיקות שונא, כי כמו שהיה לעשו בן אלוף בשם קרח שהיה איש קין נרגן ומדון בבחינת שבעת מלכי אדום שמתו ונשברו כליהם, יש לו רב בשם קרח אצל אחיו יעקב, שיצא מקרב לוי כשם בן עשו: קִרַח אֵלֶּה בְּנֵי עֲשׂוֹ (שם לו, ה). ולכן צבר יוסף בר (בראשית מא, מט), כי הפך רב להשפיע בר (ראה בספר פרי עץ ארמוני פי וירא עמי קס"א, ובפתיחתו לספרי שולחן ערוך על פו"ר עמי ט"ו ודו"ק), לברר רפ"ח ניצוצות, בסוד עשה לך רב, לתקן את מלכות רב קרח, כמו שכתוב באשת יפת תואר: "ועשתה את צפורניה"- לשון תיקון עשייה. בבחינת כבוד מלכים חקר דבר, בבחינת אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות (פרקי אבות א, י), שקוברת את בעליה (יומא פו:). כי רפ"ח ניצוצות עם הכולל רב אח"י, שנשברו ונפלו לעולמות תחתונים כמו קר"ח שנבלע באדמה, רפ"ח+אח"י (עם הכולל)=308, קר"ח=308. וזה סוד מיתוק הדינים של מחלוקת קרח ועדתו, כאשר פר"ח (בירור רפ"ח ניצוצות) מט"ה (בגימטריא ד"ן-מיתוק הדינים) אהרן הכהן (מצד החסד-אוהב שלום-כי שפתי כהן ישמרו דעת), וגם זה לעומת זה עשה האלוקים כנגד קרח שחרף נפשו למות, וחרף מערכות אלוקים חיים, וחרף וגידף את משה ואהרן. לסיכום: קרח רצה את עדתו, על ידי שבירת הכלים והדינים של מלכויות רפ"ח (ניצוצות) בלי בירור ומיתוק ותיקון.

וזה הסוד שדווקא בני ראובן השתתפו עם קרח במאבק יבק, כי ראובן הבן היחיד שחטא כלפי אביו בפגם יבק, וניטלה ממנו הבכורה שהיא חכמה ומלכות, בסוד אבא יסד ברתא (ראה זוהר פינחס, וליקו"מ ח"א ס"א), ככתוב: וישכב את בלהה פלגש אביו (בראשית לה, כב), ותקע כף ירך אביו בבחינת אישות ומלכות הנקראת רגל, בבחינת של נעליך מעל רגליך (שמות ג, ה), שפרש מציפורה אשתו. בבחינת ירך באשה ערווה (ברכות כד:), בבחינת בין רגליה כרע נפל שכב (שופטים ה, כז), על סיסרא שבעל את יעל שבע בעילות (יבמות קג. נזיר כג: הוריות י:). בבחינת ותגל מרגלותיו (רות ג, ז), על רות ובוועז. בבחינת רד לביתך ורחץ רגליך (ש"ב יא, ח), שאמר דוד לאוריה החיתי לשמש את בת שבע אשתו. וזה סוד קרח שביקש מלכות בכוח רב של עשו בלי כתר הקדושה, וסופו שמת, בבחינת (משלי ה, ה): רגליה יורדות מות.

וזה סוד דתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן, כי ראובן בא על נדת אביו בלהה שהיתה אשת אבי רם שהוא יעקב אבינו, כי היא שייכת אליאב, וראובן היה כוחו וראשית אונו פחו כמים אל תותר, בהפליית פלת שהעדיף יעקב אבינו את בלהה פחלגש רחל על פני לאה אמו כידוע.

וזה סוד שאמר משה רבנו לאהן הכהן: כי יצא הקצ"ף (במדבר יז, יא), שהיא בגימטריא רע"ה. החל הנג"ף (שם) בגימטריא חל"ק ליבם שהיא מחלוקת קרח ועדתו, על קל"ח פתחי חכמה! והיא המחלוקת שהיתה על דעת הרמח"ל בזמנו על ספרו קל"ח פתחי חכמה, שהיא בסוד מחלוקת קורח ועדתו על משה רבנו!

מה סוד מט"ה אהרן שפרח ויוצא רפ"ח ניצוצות ויגמול קדשיים – תיקון מצד אחד, והרי מט"ה אהרן בגימטריא ד"ן – קלקול מצד שני, והרי אהרן הכהן מצד החסד אוהב שלום ורודף שלום?

תשובה אחת לכל השאלות: כי אין הדינים נמתקים אלא בשורשם, בסוד הדעת המתהפך מצד לצד, כמו חוס יובש הגבורה בצד דרום שהוא חסד, וקור לחות מי החסד בצד צפון שהוא גבורה בסוד אחלפתא והכללה, בסוד נעוץ סופו בתחילתו, סוד נחש התלי שראשו בזנבו, בסוד אחוז בזנב הנחש ויהי למט"ה (שמות ד, ד), בסוד הרע מבחין את הטוב, ואין האור ניכר אלא מתוך החושך, ואין עולם תיקון בלי עולם התוהו ושבירת הכלים. והן הסודות הנפלאות בספר יצירה על חכמת ההנהגה. וזה סוד גם זה לטובה, כי הרע הוא הטוב בעצמו בהשוואת הצורה ובאחדות אחת, וכל ערכי העולמות בחכמת הקבלה היא תורת היחסות, וזה הסוד לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, ביום ההוא יהיה ה' (הוי"ה-חסד) אחד, ושמו (אלה"ים אדני"י-דין). וזה סוד דבר אחד של שני הפכים (ראה ליקוטי מוהר"ן ח"א ס"ד וסל"ג): באלה"ים (דין) אהלל דבר - בהוי"ה (רחמים) אהלל דבר (תהלים נו, יא). והיא תורה עתיקה וסתומה של מלך המשיח הנרמזת בספרי הרמח"ל והגר"א ומוהר"ן מברסלב. ונצדק קדש!

מדור חידונים:

מי זה און בן פלת?

מי אלו חמישים ומאתיים נשיאי עדה?

ונשיהם, מי זאת אשתו של קורח שהסיתה אותו?

לחלוק על משה רבנו?

ואת כל האדם אשר לקורח, מי אלו?

מה עלה בגורלו של קורח, האם הוא היה מן

השרופים או מן הבלועים?

ומטה אהרן, איזה מטה היה לאהרן הכהן?

למה משה רבנו מעניש שתבלע האדמה את עדת קורח שהיא בריאה חדשה? כי קרח גלגול קין אשר פצתה האדמה את פיה לבלוע את דמי אחיו הבל המגולגל במשה רבנו!

כתוב בפרשתנו (במדבר טז, כח-לג): וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תִּדְעוּן כִּי יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי לֹא מִלְּבִי: אִם כָּמוֹת כָּל הָאָדָם יִמְתְּנוּ אֵלֶּה וּפְקַדְתָּ כָּל הָאָדָם וַיִּפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא יְהוָה וּפָצְתָה הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעֶתֶם כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת יְהוָה: וַיְהִי כַכֵּלָתוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֹרַח וְאֶת כָּל הָרִכּוּשׁ: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיִּאֲבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל:

וכתוב בפרשת בראשית (ד, י-יא): וַיֹּאמֶר מֶה עֲשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צִעֲקִים אֵלַי מִן הָאֲדָמָה: וְעַתָּה אָרוּר אֶתָּה מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת פִּיהָ לְקַחַת אֶת דְּמֵי אָחִיךָ מִיַּדְךָ: ומשה רבנו גלגול הבל מעניש למפרע את קורח גלגול קין שהרגו בגלגול הקודם בבליעת האדמה את דמיו, ובדעתו של משה היה למחול לקורח, אך כיון שקורח היה חוזר וניעור ככלב שב על קיאו על מחלוקת ההנהגה כמו בגלגול הקודם, לא היה מנוס למשה רבנו גלגול הבל, להעניש את קורח גלגול קין מידה כנגד מידה.

ראשי פרקים נקודות למחשבה

על קישור פרשתנו לפרשת חוקת

על סוד פרה אדומה מטהרת את הטמאים

ומטמאת את הטהורים,

קלקול וניתוק מצד אחד, ותיקון ומיתוק

מצד שני, באחדות אחת!

שאלות: מה הסוד של מחתות החטאים שהוא קלקול מצד אחד, ועשו מן המחתות ציפוי למזבח שהוא תיקון מצד שני?

מה סוד הקטורת ששרף נ"ר אנשים- קלקול, ועצר את המגפה-תיקון?